

Christian Merlin

WAGNER: MODE D'EMPLOI

Door Jos Hermans

“De Wagnergemeente”, zo stelt Christian Merlin in zijn inleiding, “bestaat uit reactionairen en vernieuwers.” Dat is op zich geen opzienbarend nieuws maar wel een manifeste stellingname die eerder zeldzaam is te noemen binnen de kring van Wagner-auteurs, die om één of andere reden steeds de geit en de kool menen te moeten sparen. Wie de artistieke omgang met Wagner alsdusdanig durft te polariseren die moet dan ook de moed hebben om zelf stelling kiezen. Gelukkig doet Merlin dat ook wanneer hij in het afsluitende hoofdstuk manifest zijn kaarten op tafel gooit en in het kort zeven van de grootste Wagner-ensceneringen beschrijft : de “Fliegende Holländer” van Harry Kupfer, “De Ring” van Patrice Chéreau, de “Tannhäuser” van Götz Friedrich, de “Lohengrin” van Werner Herzog, de “Tristan und Isolde” van Heiner Müller, de “Meistersinger” van Herbert Wernicke, de “Parsifal” van Wieland Wagner.

Dat hij daarmee fundamenteel goed zit is zonneklaar en zo getuigt het hele werkje, 200 bladzijden lang, van een volgehouden goede smaak en van een helder inzicht in het behandelde onderwerp.

Het leeuwendeel van het werkje wordt opgeofferd aan een bespreking van de werken van Wagner, à rato van één hoofdstuk per werk met telkens een stuk over de genese en de creatie, de synopsis, de belangrijkste hoogtepunten uit de partituur (met muziekvoorbeeld), het profiel van elke rol en een afrondende kritische beschouwing (“Les enjeux”). Met weinig woorden kan hij soms tot de kern doordringen van een werk. Het boekje is fraai uitgegeven, bevat vele smaakvolle foto's en een discografie en een video-grafie met uitstekende aanbevelingen.

De gevordere Wagner-enthousiasteling zal aan dit boekje van Wagner-liefhebber Christian Merlin weinig opsteken tenzij hij tot het onfortuinlijke kamp van de reactionairen zou behoren.

L'Avant-Scène Opéra, 200 p., 20 EUR